

Rozprávka o vynaliezavom bocianovi a žabiačikovi Nespáčikovi

V jednom žabom kráľovstve, pod vodou, sa diali veci. Bolo počuť iba priveľa žabacieho plaču.

Aj bocian strčil zobák do rybníka, aby videl, čo sa deje pod hladinou. Pod vodou plakalo malé zelené žabiatko v žabej postieľke. Veľký biely vták k nemu podišiel a spýtal sa ho: „ Prečo toľko plačeš žabiačik? Veď vyplašíš všetky zvieratká, ktoré sa k nám prídu napiť.“ Malý skokan zelený pozrel zospodu zaslzenými veľkými očami na veľkého tvora a žabím hláskom povedal: „ Kvak, kvak, každý mi tu hovorí, aby som už zavrel očká, ale mne sa ešte nechce spať, kvak.“

Bocian sa na malého chlapčeka usmial. Mal by si čo najrýchlejšie spinkať, aby sa ti začalo aj snívať. Lebo keď nezavrieš oči, nič sa ti veru snívať nebude. A čo by si chcel, aby sa ti snívalo? Spýtal sa ho bocian, stojaci na jednej nohe.

„Rád by som sníval o čistučkome močiarí, o hojdačke z trstiny, o šmýkačke z listov, o loďke z lopúcha a iných pekných hračkách v žabom kráľovstve“ - odpovedal pravdivo žabiačik Nespáčik.

„ No ale keď nebudeš spať, nič sa ti veru snívať nebude“, prehovárať nezbedného žabiaka bocian a žmurkol naň. Už, už chcel odísť, lebo nemal náladu stále prehovárať malého žabiaka, aby spal... a vtedy sa to stalo.

Keď sa opäť pozrel pod hladinu, uvidel, čo ani vo sne nečakal. Zelený drobček mal oči zatvorené. Začal snívať o všetkých nesplnených prianiach i splnených prianiach: čo bude stvárať, keď sa pekne dozelená vyspí, keď si sadne znova na lopúch a bude sa donekonečna na ňom člnkovať, popritom všetko okolo rybníčka obzerať a možno sa bude šmýkať a člnkovať kým sa nezotmie....

V tomto rybníčku kde sa rozprávali bocian so žabiatkom sa už nikdy neozýval detský žabí plač. Iba smiech. Malý roztopašník už len rozosmieval svojich rodičov žabími slovíčkami a vetami, ktoré sa naučil v lodnom lopúchu, na ktorom premával po krásnom čistom rybníčku.

